

έν καιρῷ ἀνομβρίας πρὸς μαγικὴν πρόκλησιν βροχῆς Πόντ. (Κερασ.)

βουζεά ἡ, *Ηπ. Θεσσ. κ. ἀ. — ΔΔημάδ. Ζιζάν. Θεσσαλ. ἀγροῦ 8 καὶ 17 ΠΓεννάδ. 39 — Λεξ. Βλαστ. 450 ἀβ' — ζεά Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀρτοτ.) ἀβζά Θράκ. (Αἰν.) ἀβιζεά Κεφαλλ. — ΠΓεννάδ. 39 ἀγ'ζεά Στερελλ. (Αἰτωλ.)

*Εκ τοῦ οὗς. βούζει κατὰ τὰ εἰς — ξὰ ὄν. φυτῶν. *Η λ. καὶ παρὰ Δουκ. (Appendix) ὑπὸ τοὺς τύπους βούζια καὶ βουζέα ἐν λ. βουζία.

Τὸ φυτὸν βούζει 1, ὁ ἰδ.

[**]

βούζι τό, Μακεδ. (Θεσσαλον.) βούζι *Ηπ. Θεσσ. (Καλαμπάκ.) Θράκ. (Σουφλ.) Μακεδ. (Βελβ. Βέρ. Πάγγ. κ. ἀ.) γούζι *Ηπ.

*Εκ τοῦ θέμ. βυζ - τῶν ὄν. βυζι - βύζα - *βούζα. *Ιδ. ΜΣτεφανίδ. ἐν Ἀθηνᾷ 40 (1928) 203 καὶ Ὁρολ. Δημῶδ. 1 (1941) 17 - 18.

1) Τὸ φυτὸν χαμαιάκτη (sambucus ebulus) τοῦ γένους τῆς ἀκτῆς (sambucus) τῆς τάξεως τῶν αἰγοκληματωδῶν (caprifoliaceae) ἐνθ' ἄν. Συνών. βουζεά, βουζυλγιά, βούζυλο. β) Τὸ ἄνθος τῆς χαμαιάκτης *Ηπ.

2) Τὸ φυτὸν ἀφροξυλγιά, ὁ ἰδ., Θεσσ. (Καλαμπάκ.)

3) Ὁ καρπὸς τῆς ἀφροξυλγιάς *Ηπ. (Ζαγόρ.)

[**]

βουζλαεύω Πόντ. (Σταυρ.)

Λέξις πεποιημένη ἐκ τοῦ μορ. βούζ δηλωτικῶ τοῦ ἤχου τῶν ἐντόμων.

Τρέχω ὀρμητικὰ ὥσάν νὰ πετῶ (ἡ σημ. ἐκ τῆς ὀρμητικῆς πτήσεως τῶν ἐντόμων, ὅτε ἀκριβῶς καὶ βομβοῦν ἰσχυρῶς): Τὰ μελεσσιδᾶ βουζλαεύ'νε (αἱ μέλισσαι πετοῦν βομβοῦσαι). *Εβουζλάεψεν 'ς σ' ὀρμίν καικὰ (ἐτρεξεν ὀρμητικὰ κάτω πρὸς τὴν χαράδραν).

βουζοκρανεά ἡ, ἀμάρτ. βουζοκρανεά Μακεδ. (Βελβ.)

*Εκ τῶν οὗς. βούζει καὶ κρανεά.

Εἶδος θάμνου, ὁ ὁποῖος ἔχει φύλλα ὅμοια μὲ τὰ φύλλα τῆς κρανείας καὶ καρπὸν ὅμοιον πρὸς τὸν καρπὸν τῆς χαμαιάκτης.

βουζουνάκι τό, ἀμάρτ. βυζουνάκι Νάξ. (*Απύρανθ.) βουσουνάτσι Εὐβ. (Κονίστρ. Κουρ.)

*Υποκορ. τοῦ οὗς. βούζουνας ἢ βουζοῦνι διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ἀκι.

Μικρὸς δοθιὴν ἐνθ' ἄν.: *Ἀσμ.

Βουσουνάτσι μου μικρό, | τὸ καλό σου θέλον 'γώ,
ποῦ 'ναι τ' ἀδερφάτα σου | τσαὶ τὰ ξαδερφάτα σου;
(ἐπφδ.) Κονίστρ.

βούζουνας ὁ, βύζουνας Θήρ. Νάξ. (*Απύρανθ.) βούζουνας πολλαχ. βούσουνας Εὐβ. (Κάρυστ. Κουρουν.) Πάρ. ζούζουνας Θεσσ. γούζουνας Πελοπν. (Μάν.) βουζούνα ἡ, Καππ. (Σινασσ.)

Μεγεθ. τοῦ οὗς. βουζοῦνι, παρ' ὃ καὶ βυζοῦνι διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ας. *Ιδ. καὶ ΜΣτεφανίδ. Ὁρολογ. Δημῶδ. 1 (1941) 17 - 18. Τὸ ζούζουνας κατὰ προληπτικὴν ἀφομοίωσιν. Τύπος θηλυκοῦ βουζοῦνη μαρτυρεῖται ὡς μεσν. ἐν Ἀκολοῦθ. Σπανοῦ (ἐκδ. ἘLegrand Biblioth. 2, 42).

1) *Εξάνθημα πυῶδες τοῦ δέρματος, δοθιὴν πολλαχ. Συνών. βουζοῦνι, βούζουνος, καλόγερος, σπυρί.

β) Μετων. ἄνθρωπος παράσιτος Α.Ρουμελ. (Φιλίππουπ.): Μᾶς κόλλησε αὐτὸς ὁ βύζουνας. 2) Συρίγγιον

Μακεδ. (Σισάν.) 3) *Εξοίδημα τοῦ σώματος προερχόμενον ἀπὸ κτύπημα Πελοπν. (Μάν.): Μ' ἐβάρεσε 'ς τὸ σταυρὶ κ' ἔκαμε ἓνα γούζουνα (σταυρὶ=μέτωπο). Συνών. βουζοῦνι 3.

βουζοῦνι τό, βυζοῦνι Χίος βουζοῦνι πολλαχ. βουζοῦν' Θράκ. (*Αδριανούπ. Σαρεκκλ.) β'ζοῦν' Θράκ. (Τσακίλ.) βοζοῦνι Θράκ. (Κασταν.)

*Εκ τοῦ οὗς. *βούζα < βύζα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - οῦνι.

1) Βούζουνας 1, ὁ ἰδ., πολλαχ. 2) Βρογχοκοίλη Θράκ. (Τσακίλ.): *Εβγαν' ἓνα β'ζοῦν' 'ς τὸ λαιμό τ'ς. 3) Βούζουνας 3, ὁ ἰδ., Θράκ. (*Αδριανούπ. Σαρεκκλ.): Χτύπ'σε τὸ παιδί κ' ἐβγαλε ἓνα βουζοῦν' 'ς τὸ τσακάτ' δου (τσακάτι=μέτωπον) Σαρεκκλ. || Φρ. *Εβγαλε δυνὸ βουζοῦνμα (ἐβγαλε στήθη, ἀνεπτύχθησαν οἱ μαστοὶ τῆς, ἐπὶ κόρης) αὐτόθι.

βουζουνίζω Κύπρ.

Λέξις πεποιημένη.

*Ηχῶ, κροτῶ: Φρ. *Εβουζοῦνισέν μου μία 'ς τ' ἀφτιά (μοῦ κατέφερε κτύπημα εἰς τ' ἀφτιά, ὥστε νὰ βομβοῦν).

βουζουνικό τό, Θράκ.

*Εκ τοῦ οὗς. βούζουνας ἢ βουζοῦνι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ικό, δι' ἣν ἰδ. - ικός.

Πᾶν εἶδος ἐξοιδήματος εἰς τὸ σῶμα: *Πὲ τὸ νερό 'πὲ τ' ἀγιάσματα περιχιοῦδον ὁ κόσμος καὶ γιάνισκάσι τὰ βουζουνικά καὶ ἄλλες ἀστένειες.

βούζουνος ὁ, Θράκ. (Σαρεκκλ.) βύζονος Καππ. (Φερτ.) βυζίνος Καππ. (*Αραβάν.) βούζονο τό, Καππ. (*Ανακ.) βούζ'νο Θράκ. (Σαμακόβ. Σκοπ.)

*Εκ τοῦ οὗς. βουζοῦνι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ος κατὰ τύπ. μεγεθυντικόν.

Βούζουνας 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: *Εχει ἓνα βούζ'νο 'πὰ 'ς τὸ λαιμό.

βουζυλγιά ἡ, Λεξ. Γαζ. (λ. ἀκτέα) Μπριγκ. Βλαστ. 450 βουζ'λγιά Μακεδ. (Καταφύγ. Κοζ.)

*Εκ συμφύρ. τῶν οὗς. βουζεά καὶ κουφοξυλγιά.

Τὸ φυτὸν βούζι 1, ὁ ἰδ. *Η λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Βουζ'λγιά καὶ ὡς τοπων. Μακεδ. (Ραδοχώρ.)

βούζυλο τό, Λεξ. Μπριγκ. βούζ'λου Μακεδ. (*Ανασελ. Καταφύγ. Κοζ.) βούζγαλον Μακεδ. (*Ανασελ.)

*Εκ τοῦ οὗς. βουζυλγιά. Τὸ βούζγαλον κατ' ἐπίδρασιν τοῦ βουζεά.

1) Βουζυλγιά, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν. 2) Τὸ ἄνθος τοῦ φυτοῦ τούτου Μακεδ. (Κοζ.)

βουή ἡ, βοή σύννηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Τραπ. Χαλδ. κ.ἀ.) βοά Πελοπν. (Λακων.) βουή κοιν. βουγή Κυδων. Λέσβ. Λήμν. Μοσχονήσ. Πελοπν. (Λεντεκ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) βουά Κύθηρ. Πελοπν. (Κίτ. Μάν.)

*Εκ τοῦ ἀρχ. οὗς. βοή. Ὁ τύπ. βοά πιθανῶς ἀρχ. Δωρικός.

Α) Κυριολ. 1) Κραυγή, φωνή κοιν.: Γνωμ. Βοή λαοῦ, ὀργή Θεοῦ σύννηθ. 2) Θόρυβος συγκεχυμένος καὶ ἀκαθόριστος ἐξ οἰασθήποτε αἰτίας κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Τραπ. Χαλδ. κ.ἀ.) Τσακων.: Βουή τῆς θάλασσας - τῶν κυμάτων - τοῦ ποταμοῦ κττ. κοιν. *Ακούω θάλασσας βοήν Κερασ. *Εναν βοήν ἐξέβεν ἀσ' σ' ὀρμάν' ἀπέσ' (μιὰ βοή βγήκε μέσα ἀπὸ τὸ δάσος. *Εκ παραμυθ.) Τραπ. *Ακούει μὲ βοήν 'πὸν τὰ β'νά Μοσχονήσ. || Παροιμ. φρ.